

in ga nežno položi na vejico blizu gnezda. Nato odjezdi za svojimi tovariši. Eden pa mu reče posmehljivo: »Lincolne, zakaj ste se dali zadržati s tako malenkostjo?« Lincoln s silnim glasom odgovori: »Prijetelj, le to vam morem reči, da mi je zdaj ugodneje.« Ta prigoda dokazuje dobro srce Lincolna, znamenitega osvoboditelja ameriških sužnjev in poznejšega predsednika Združenih držav ameriških.

Fr. Ločniškar: Murenček.

*Murenček kuka iz luknjice
čri — čri — čri — čri,
približa se deček mu skrivoma
in murenčka nič več ni.*

*Ej, murenček dobro pozna ta svet
in ve kaj fantiček zna:
nagajal bi mu in s palčico
sirovo bezal bi ga.*

*Tam v luknjici pa je varen pred njim
in tiho se mu smeji,
trebušček se tolsti kar trese mu,
tako se mu dobro zdi.*

Kramer Janko: Martinek in Ivanček.

V NAŠI vasi vse pozna Martinka! Vsak ga tudi prav odkrito ljubi.

Pa Martinek mu ni pravo ime. Prijelo se ga je. Martinek pa ni deček, ampak mož.

Mož ima že čez sedemdeset let, a navzlic visoki starosti ga vidimo pogosto s konjem na cesti. Težkega

dela ne zmore več, vozi pa še lahko in z veseljem, zato mu pa tudi domači te ljubavi ne kratijo.

Ko Martinek vozi, mu sije veselje iz oči, saj je njegova živalca lepo rejena in zelo pohlevna. Le tupa-tam kdaj gleda resnobno v svet, če namreč, sedeč na visokem kozlu, pelje mrliča na kraj večnega počitka.

Martinkovo veselje so pa tudi otroci, in ni čuda, če se je Ivanček, ki prihaja v našo vas na počitnice, z Martinkom kaj hitro seznanil, že radi konja in voza.

Pogosto jo mahne k njemu vprašat, bo li danes kaj vozil. In če mu pove, da bo, tedaj je Ivanček ves srečen. Ako pa starček nima voznje, jo pa najde, samo da ustreže mlademu prijatelju.

Napreže in hajdi na polje, na travnik! In takrat, oj takrat! Ivanček dobi — vajeti! Ponosno jih drži v rokah, kliče: hi, iaot! in gleda na levo in na desno, ali ga ne vidi kdo, kaj je in kaj zna.

Zna pa še več: napreči tudi in izpreči in jahati! Res! Ko jaha Ivanček po dvorišču, se še boječemu ojetu dobro zdi, da ima tako pogumnega sinčka.

Toda vsake počitnice imajo svoj konec. Težko je vselej slovo. Poleg obljube, da se bosta še vozila, sprejme Ivanček od Martinka na pot še naročilo, naj se pridno uči in prinese pokazat spričevalo. In Ivanček se uči že zaradi Martinka in sili, čim dobi spričevalo, k njemu.

Tedaj Martinek gleda in gleda, pa nič ne reče. Ivanček si hitro pomaga. »Martinek, zdaj pišejo številke tako, da je pet najboljše, ena najslabše,« pojasni deček. A Martinek ne verjame in ne verjame. Na pomoč mora Ivančkov oče, mora mati, preden Martinek uvidi, da je Ivanček res priden tudi v šoli in ne le o počitnicah, ko vozi, naprega in izprega ter jaha.

